

מ"ת 4199/07/14 - מדינת ישראל נגד רימון הייב, גולן הייב, מאהר הייב, מוחמד סאלח הייב, מוחמד האיל הייב

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 4199-07-14 מדינת ישראל נ' הייב(עציר) ואח'
כב' הש' נ. מישורי
בעניין:

המבקשת

מדינת ישראל
נגד

המשיבים

1. רימון הייב
2. גולן הייב
3. מאהר הייב
4. מוחמד סאלח הייב
5. מוחמד האיל הייב

החלטה

1. בפני בקשת המבקשת אשר הועלתה ביום 5/8/14 במהלך השלמת טיעוני המבקשת בבקשה למעצרו של המשיבים עד תום ההליכים להגשת חומר מודיעיני במעמד צד אחד (להלן: "החומר המודיעיני").

2. לאור התנגדות ב"כ המשיבים להגשת החומר המודיעיני אפשרתי לב"כ המשיבים להגיש התייחסותם לבקשת ב"כ המבקשת בכתב עד יום 6/8/14 שעה 12:00 וזאת בטרם קיבלתי לידי את החומר המודיעיני.

רקע:

3. בתאריך 2/7/14 הוגש כנגד המשיבים כתב אישום המייחס לכל הנאשמים ביצוע עבירות קשירת קשר לביצוע פשע, תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר והתנהגות פרועה במקום ציבורי. כמו כן מיוחסות למשיב 3 עבירת גניבה, למשיב 4 עבירות תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו ולמשיב 5 הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

4. בד בבד הוגשה כנגד המשיבים בקשה למעצרו עד תום ההליכים.

עמוד 1

5. בדיון יום 7/7/14 טענו ב"כ הצדדים באריכות בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ועילות המעצר. בדיון זה אף נחקרו הערבים המוצעים והתיק נדחה לצורך מתן החלטה.

6. בתאריך 14/7/14 קבעתי בהחלטתי כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיבים בגין העבירות המיוחסות להם בכתב האישום, קיימת עילה למעצרם של המשיבים עד תום ההליכים והוריתי על קבלת תסקיר מעצר בעניינם של המשיבים בטרם מתן החלטה בבקשה.

7. בדיון יום 5/8/14 טענו הצדדים בפני תוך שהם מתייחסים לתסקירי המעצר שהתקבלו בעניינם של המשיבים. כאמור, בסיום טיעוניה ביקשה ב"כ המבקשת להגיש חומר מודיעיני, בקשה לה מתנגדים ב"כ המשיבים.

טיעוני הצדדים :

טיעוני ב"כ המבקשת :

8. ב"כ המבקשת טוענת כי תיק המודיעין אותו מבקשת להגיש בעניינם של כל המשיבים הינו חומר מודיעיני הנוגע למידת מסוכנותם של המשיבים ומתייחס כולו לתקופה טרם מעצרם ולא לנסיבות התיק שבפני. לצורך טיעוניה הפנתה ב"כ המבקשת להלכות שנקבעו בבש"פ 2587/01 , בש"פ 7505/13 וכן בבקשה להוספת אסמכתא משפטית שהוגשה בכתב לאחר הדיון הפנתה להחלטה בתיק מ.ת. 2303-05-14 בית משפט השלום ירושלים.

טיעוני ב"כ המשיבים :

9. ב"כ המשיבים מסרו במהלך הדיון כי הינם מתנגדים להגשת החומר המודיעיני . לטענתם מדובר בטענה מפתיעה וכי אין מחלוקת כי לא מדובר בחומר חקירה בתיק.

10. ב"כ משיבים 1 + 4 טען כי המבקשת פעלה בחוסר תום לב בשעה שלא הודיעה על כוונתה להגיש חומר סודי לעיון בית המשפט ובשל כך נאלצים המשיבים לשהות במעצר ימים נוספים. המשיבים אינם יודעים דבר אודות החומר הסודי למעט העובדה כי מתייחס למשיבים טרם האירוע. המשיבים לא נחקרו אודות התיק המודיעיני.

11. ב"כ משיב 2 טען בתגובתו בכתב כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המבקשת אינה רלוונטית לענייננו שכן שם דובר בחומר מודיעיני הנוגע באופן ישיר לעבירה נשוא הבקשה למעצר ואילו בענייננו אין מחלוקת כי לא כך הוא הדבר. עוד תמה ב"כ משיב 2 מדוע לא נחקר המשיב 2 בגין אותו מידע, מדוע לא הוצאה

בעניינו תעודת חסיון. עוד נטען כי אין כל צידוק לשיהוי הרב בו נהגה התביעה בהגשת החומר המודיעיני רק לאחר קבלת תסקירי שירות המבחן הממליצים על שחרור בתנאים מגבילים? עוד נטען כי משעה שלא הוצאה תעודת חסיון על מידע זה הוא אינו חסוי ויש להעבירו לעיון ההגנה. לחילופין נטען כי יש לתת למשיב 2 פרטים מסוימים אודות המידע באם יחליט בית המשפט לעיין בחומר המודיעיני.

12. ב"כ משיב 5 טען בתגובתו בכתב כי התביעה פעלה באופן בלתי הוגן בשעה שהמתינה לקבלת תסקיר המעצר ורק לאחר שראתה כי ממליץ על שחרור המשיבים ביקשה להגיש החומר המודיעיני. ב"כ המשיב 5 טען כי מהלך זה מנע את שחרורו המידי של המשיב 5. עוד נטען כי על פי הפסיקה רק במקרים חריגים יתיר בית המשפט הגשת חומר מודיעיני במעמד צד אחד בבקשה למעצר עד תום ההליכים. ב"כ המשיב 5 הפנה לבש"פ 597/93 מדינת ישראל נגד צ'רלי אבוטבול שם נקבע כי רק במקרים בהם תחושת הצדק מחייבת עיון במעמד צד אחד ינקוט בית המשפט בהליך זה. עוד נקבע בהחלטה זו כי ניתן להגיש חומר במעמד צד אחד כאשר המידע רלוונטי לעניין מעצרו הנמשך של נאשם ואשר אינו קשור במישרין להוכחת העבירות אך בית המשפט יתן את הדעת לכך שלא ניתנה אפשרות לנאשם וב"כ להתייחס למידי ולנסות להפריכו. כמו כן הפנה לבש"פ 58/10, 6814/10. במיוחד אמורים הדברים בשעה שלמשיב 5 אין כל הרשעות קודמות לחובתו. עוד נטען כי קיים נוהל שעל התביעה לקבל אישור פרקליט מחוז להגשת חומר מודיעיני במצבים דומים. עוד טען ב"כ משיב 5 כי החומר המודיעיני אינו מתייחס, על פי הצהרת ב"כ המבקשת" לאירוע נשוא כתב האישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים ומכאן כי אינו מתייחס לעילות המעצר בתיק זה.

דין והכרעה:

13. להלן סקירת ההלכה הנוהגת בסוגיה שבפני על פי פסיקות בולטות שניתנו על ידי בית המשפט העליון:

במסגרת בש"פ 7505/13 מחמוד קראג'ה נגד מדינת ישראל דן בית המשפט בסוגיית צירוף חומר מודיעיני לתיק החקירה. במקרה זה צורפו כחלק מתיק החקירה פרפרזות לחומר מודיעיני שהועברו ככל הנראה לעיון הסניגוריה. בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו כי אין מדובר בחומר קביל וכי לא נזקק לחומר זה בהחלטתו. עוד ציין בית המשפט העליון כי אינו מקבל הטענה לפיה עיון בית המשפט בחומר בלתי קביל כשלעצמה מהווה עילה לפסולתו של בית המשפט וכי נדרשת חשיפה למסה קריטית של מידע בלתי קביל כדי למנוע משופט לישיב בדין. עוד חוזר בית המשפט על ההלכה לפיה בבקשות למעצר עד תום ההליכים "ניתן במקרים מתאימים, על פי הפסיקה, לעיין בחומר סודי במעמד צד אחד, ובנסיבות אלה בית המשפט הוא מעין "סניגור לשעה" בדרך בה הואט מעיין בחומר שלא הוצג לנאשם".

בבש"פ 58/10 מדינת ישראל נגד פלוני דן כב' השופט עמית בסוגיה האם רשאי בית המשפט במסגרת דיון לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: "החוק") להיחשף לחומר סודי במעמד צד אחד מבלי שניתנת להגנה אפשרות לעיין בחומר ולהגיב. בית המשפט מציין כי במקרים חריגים ניתן להורות על עיון בחומר סודי במעמד צד אחד כאשר מדובר בחומר רלוונטי לשאלת המשך מעצרו של נאשם. כדוגמא לכך מציין בית המשפט מקרים בהם הנאשם מתכוון לברוח מהארץ, הנאשם פועל לשבש הליכי משפט, ממשיך לבצע או מתכנן לבצע עבירות נוספות מתוך תא המעצר. באותם מקרים קובע בית המשפט לא ניתן לחשוף החומר בפני הנאשם, אם בשל חשש לחשיפת מקורות מודיעיניים או סיכולן חקירה. פרקטיקה זו אינה נופלת לגדר סעיפים 74 ו- 108 לחוק סדר הדין הפלילי שכן אין חומר זה חומר חקירה. בית המשפט מדגיש כי מדובר במקרה חריג וגם במקרה בו החליט בית המשפט לעיין בחומר המודיעיני במעמד צד אחד על בית המשפט לבחון החומר המודיעיני בעיניה של ההגנה.

בית המשפט העליון בבש"פ 597/93 מדינת ישראל נגד צ'רלי אבוטבול, פ"ד (מז1), 340 קבע ההלכה כדלקמן:

"באת-הכוח המלומדת של המדינה ביקשה להציג בפני השופט המחוזי מסמכים מסוימים, המהווים לדבריה חומר חסוי, שיש לו רלוונטיות לשאלת מעצרו של המשיבים או שחרורם בערובה. השופט החליט שלא לעיין במסמכים אלה. בהסתמכו על החלטת השופט אלון (כתוארו אז) בב"ש 70/86, גינדי נגד מדינת ישראל, פ"ד מ' (459) 449 (1) החליט השופט, כי הגשת חומר חסוי, לידיעת בית המשפט בלבד, מטעם המדינה, תיתכן רק בשלב של לפני הגשת כתב האישום, וזאת במטרה למנוע את שיבוש החקירה המשטרית. אך לא ניתן כלל לקבל חומר כזה לעיון לאחר שהסתיימה החקירה.

המדינה מערערת, בין היתר, גם על קביעה זו, וחזרה על בקשתה בפני לעיין במסמכים האמורים.

החלטתי לקבל את עמדת המדינה בעניין זה, ולהלן נימוקי: א) עקרונית שותף אני לדעה, כי אין זה רצוי שבית המשפט ירשה לאחד הצדדים להגיש לו חומר, שלצד השני נמנעת הגישה אליו. לכן אין להרבות בשימוש בפרוצדורה זו....

אמנם אין התביעה רשאית להגיש לשופט, לאחר הגשת כתב האישום, חומר לעיונו הבלעדי (אלא במסגרת דיון בתוקפו של צו חסיון חתום על-ידי שר), כאשר חומר זה מתייחס במישרין לעבירות המיוחסות לנאשם. אולם אין כלל זה תופס ביחס למידע רלוונטי לעניין מעצרו הנמשך של הנאשם, אשר אינו קשור במישרין להוכחת העבירות עצמן.

כך, למשל, אם ישנו בידי התביעה מידע בדבר נסיונו של הנאשם להשיג דרכון מזויף לשם הימלטות מהמדינה. הרצון של המשטרה ושל התביעה לשמור בסוד את פרטי החקירה הנוספת האמורה במטרה לא לסכל את

גילוייה ותפיסתה של כנופית הזיפנים הינו מובן ולגיטימי; אך הוא הדין, מבחינת האינטרס הציבורי, בהבאת מידע זה לידיעת בית המשפט, אשר דן בשאלת המשך מעצרו של הנאשם או שחרורו בערובה. אותו עקרון יוכל לחול ביחס למידע בדבר כוונה להשפיע על עדים או לעבור עבירות נוספות.

כמובן שבהחליטו לעיין בחומר חסוי כאמור, ובקביעת משקלו הראייתי, יקח בית המשפט בחשבון שלא ניתנה אפשרות לנאשם ולבא-כוחו להתייחס למידע זה ולנסות להפריכו. כך נהגתי גם אנוכי, עת עיינתי במסמכים אלה, וייחסתי לתכנם משקל מוגבל בלבד. " (להלן: "הלכת בש"פ אבוטבול").

בבש"פ 58/10 מדינת ישראל נגד פלוני דן כב' השופט עמית בסוגיה האם רשאי בית המשפט במסגרת דיון לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: "החוק") להיחשף לחומר סודי במעמד צד אחד מבלי שניתנת להגנה אפשרות לעיין בחומר ולהגיב. בית המשפט חוזר על הלכת בש"פ אבוטבול מציין כי במקרים חריגים ניתן להורות על עיון בחומר סודי במעמד צד אחד כאשר מדובר בחומר רלוונטי לשאלת המשך מעצרו של נאשם ומביא כדוגמה לכך מציין בית המשפט מקרים בהם הנאשם מתכוון לברוח מהארץ, הנאשם פועל לשבש הליכי משפט, ממשיך לבצע או מתכנן לבצע עבירות נוספות מתוך תא המעצר. באותם מקרים קובע בית המשפט לא ניתן לחשוף החומר בפני הנאשם, אם בשל חשש לחשיפת מקורות מודיעיניים או סיכול חקירה. פרקטיקה זו אינה נופלת לגדר סעיפים 74 ו- 108 לחוק סדר הדין הפלילי שכן אין חומר זה חומר חקירה. בית המשפט מדגיש כי מדובר במקרה חריג וגם במקרה בו החליט בית המשפט לעיין בחומר המודיעיני במעמד צד אחד על בית המשפט לבחון החומר המודיעיני בעיניה של ההגנה.

בית המשפט העליון התיר עיון בחומרי חקירה חסויים מתיק אחר המתנהל במעמד התביעה בלבד במקרה בו נחקרו נסיבות מותו של עד תביעה מרכזי (בש"פ 435/06 מדינת ישראל נגד שמעון זריהן).

בבש"פ 6552/05 ראסם עבידאת נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3), 2120 ביקשה התביעה במסגרת הדיון בבית המשפט העליון להגיש חומר חסוי לצורך עילת המעצר בגין מסוכנות העוררים. בית המשפט מציין כי:

"ב"כ המדינה בקשה להציג חומר חסוי לעניין עילת מעצר בגין מסוכנות העוררים. באי כח העוררים התנגדו להגשת חומר זה. החלטתי לקבל את החומר החסוי לעיון בהקשר להיבט עילות המעצר בלבד, לאור הלכה פסוקה מן העבר אשר הכירה בפרקטיקה זו, כל עוד היא מוגבלת לעילות מעצר להבדיל מאשר לביסוס העבירות נשוא כתב האישום, לגופן. החומר החסוי התקבל כאמור תוך מודעות לכלל לפיו ערכו הראייתי מושפע מן העובדה כי לצד שכנגד לא ניתנה האפשרות לעיין בו ולהתייחס אליו (בש"פ 2845/05 מדינת ישראל נ' עודד גולן; בש"פ 597/93 מדינת ישראל נ' אבוטבול, פד"י מז(1) 340, פסקה 4; בש"פ 2857/01 מוגרבי נ' מדינת ישראל; בש"פ 3976/03 שלוש נ' מדינת ישראל)."

בבש"פ 1046/10 חאלד חטיב ואח' נגד מדינת ישראל חוזר על ההלכה לפיה חומר מודיעיני עשוי לשמש לצורך

הערכת עילות המעצר בלבד ולא כנדבך ראייתי מהותי בנוגע למידת מעורבות הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

יפים לענייננו דברי כב' השופט הנדל במסגרת בש"פ 5561/12 מדינת ישראל נגד אריה שירזי

בשפ 5561/12 - מדינת ישראל נ' אריה שירזי, תק-על 2012(3), 4255:

"במישור העקרוני, לאחר הגשת כתב האישום ניתן להגיש לעיון השופט ראיות חסויות במהלך המשפט רק אם הן מוגנות על ידי תעודת חיסיון. זאת על פי ההסדר הקבוע בסעיפים 44-46 לפקודת הראיות. ברי כי מסלול זה איננו רלבנטי לענייננו, שכן לא הוצאה תעודת חיסיון שכזו, ועסקינן בבקשה למעצר ולא בשמיעת ראיות. ברם, לצד המסלול שמתווה פקודת הראיות, נקבע בפסיקה כי ניתן להגיש חומר חסוי במסגרת בקשה למעצר אם המידע הכלול בו רלוואנטי רק לעניין מעצרו של הנאשם, ואיננו קשור במישרין להוכחת העבירות עצמן (בש"פ 2857/01 מוגרבי נ' מדינת ישראל (24.4.2001); בש"פ 6552/05 עבידאת נ' מדינת ישראל (17.8.2005); השוו: יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק ראשון 254-255 (2008)). מבחינה אנליטית, מסקנה זו אפשרית כי החומר החסוי לא נועד לחזק את האישומים גופם. לו כך היה המצב - היה על המדינה להגיש תעודת חיסיון. אולם המטרה היא לבסס את עילת המעצר. סיבה נוספת היא שלא נדרש ראיות לכאורה להוכחת האשמה, אלא די בקיומו של "יסוד סביר לחשש", כלשון החוק. מבחן זה מוריד את הרף הראייתי, ומרחיב את החומר הגלוי והלא-גלוי שהינו קביל בכדי לבסס עילת מעצר.

בענייננו, בא כוח המדינה הצהיר כי הראיות החסויות אינן רלבנטיות לעבירות בהן מואשם המשיב, אלארק לעילת המעצר הנטענת. באשר לחומר החסוי שהוגש בפעם השנייה, הדגיש בא כוח המדינה כי החומר הגיע לידיעת הפרקליטות רק לאחר שהסתיים הדיון הראשון (ביום 24.7.2012), וכי מיד לאחר מכן הוגשה הבקשה. הסנגור, עו"ד בן אריה, טען בטוב טעם בנידון. הוא הסכים שישנה פסיקה לפיה ניתן להגיש חומר חסוי במסגרת המעצר, אך העלה את החשש כי פעולה כזו עומדת בפני הסכנה של מדרון חלקלק. על פי גישה זו, יש חשש שהחריג שמצדיק הגשת חומר כזה- למשל, קיומה של סכנה מיידית - עלול להתרחב.

עיינתי בחומר. אומר כך: יש בו כדי לחזק את העילה, ואף ניתן ללמוד מדוע הוגש החומר בעיתוי שהוגש. החומר סומן ומוחזק בבית המשפט. ברם, אינני סבור שיש להידרש אליו כדי להכריע בבקשה. בנסיבות העניין נראה לי כי מוטב לבסס את ההחלטה על החומר הגלוי שהוגש, ועליו בלבד."

לסיכום הלכות בית המשפט העליון ניתן לקבוע מספר מסמרות בנוגע לסוגיה נשוא בקשה זו :

א. ניתן להגיש חומר חקירה חסוי בשלב המעצר לרבות המעצר עד תום ההליכים רק באשר לעצם עילות המעצר ולא בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה.

ב. באם מצא בית המשפט לנכון לקבל לידי חומר חסוי במעמד צד אחד עליו לעיין בחומר הסודי בעיניה של ההגנה אשר מנועה מלעיין בחומר המוגש ולטעון לגביו.

לאחר ששמעתי ועיינתי בטענות הצדדים הרלוונטיות לצורך הכרעה בסוגיה שבפני אני נעתר לבקשת המבקשת להגשת החומר הסודי לעיון בית המשפט במעמד צד אחד וזאת מן הטעמים הבאים :

א. על פי הצהרת ב"כ המבקשת בדיון יום 5/8/14 אין החומר הסודי נוגע לעבירות נשוא התיק שבפני אלא מתייחס כולו אך ורק לתקופה עובר לאירוע זה ונועד לבסס, אליבא התביעה את עילת המעצר כנגד המשיבים.

ב. לאור האמור לעיל ופסיקת בית המשפט העליון אותה סקרתי לעיל עולה כי בקשת המבקשת להגשת חומר סודי בתיק שבפני בדין יסודה.

ג. ב"כ המשיבים טענו בטיעוניהם בכתב ובעל פה לחוסר תום לב מצידה של התביעה בשעה שטיעוני הצדדים לעניין עילות המעצר כבר נטענו בדיון קודם ורק לאחר שהתקבלו תסקירי שירות המבחן הממליצים על שחרור המשיבים בתנאים מגבילים באה בקשת המבקשת להגשת החומר הסודי לעיון בית המשפט במעמד צד אחד.

ד. מדיון יום 5/8/14 ומהתרשמתי, איני סבור כי ב"כ המבקשת פעלה בחוסר תום לב בהעלאת הבקשה בסיום טיעוניה אך יחד עם זאת מצפה בית המשפט מהתביעה אשר מבקשת להגיש חומר חסוי לעיון בית המשפט לעשות כן בהזדמנות הראשונה ולא להמתין לסיום טיעוניה בדיון המשלים וכן לחשוף בקשה מסוג זו שאינה שגרתית ושכיחה בפני ההגנה בטרם תועלה בפני בית המשפט.

ה. למען הבהר ספק. בית המשפט הודיע לב"כ המשיבים בסיום הדיון כי בכוונתו לדחות הדיון למתן החלטה ליום 10/8/14 וזאת ללא כל קשר לבקשת המבקשת להגיש החומר הסודי לעיון בית המשפט והגשת מענה ב"כ המשיבים עד יום 6/8/14 שעה 12:00. לאור העובדה כי מרבית הסניגורים העדיפו דחיית המועד ליום 11/8/14 על פני יום 10/8/14 נקבע הדיון ליום 11/8/14 בפני כב' השופטת התורנית.

ו. על פי הפסיקה הנוהגת אין לראות בחומר מודיעיני המוגש במסגרת הבקשה למעצר עד תום ההליכים, ושאינו נוגע לקיומן של ראיות לכאורה, בגדר חומר חקירה לפי סעיפים 74 או 108 לחסד"פ וככזה אין גם מקום להוצאת תעודת חסיון לצורך הגשתו לעיון בית המשפט במעמד צד אחד.

סוף דבר.

אני מורה לב"כ המבקשת להגיש לעיוני את החומר הסודי ביום 10/8/14 שעה 08:30 בבית

משפט השלום בטבריה.

ניתנה היום, י"א אב תשע"ד, 07 אוגוסט 2014, בהעדר
הצדדים.